

og i den Henseende fremførte det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Sonne) i Gaar adskillige Beregninger, Berøgninger, som jeg paahørte med den allerstørste Opmærksomhed. Naar det ærede Medlem udtaler sig om en eller anden Sag, gør han det jo altid grundigt, til Bunds. Jeg hørte altsaa paa disse Udtalelser med den største Opmærksomhed, men jeg lagde dog Mærke til, at alle det ærede Medlems Beregninger begyndte med dette Ord: „hvis“ — hvis Forholdene stillede sig saadan, at Høsten gik ned med saa og saa mange Procent, vilde vi ikke faa tilstrækkeligt Brødkorn og Korn til andet Brug, saaledes som Lovforslaget tilsigter. Dette Ord „hvis“ tror jeg, man maa lægge Mærke til, for det viser da for det første, at det, som det ærede Medlem vilde paavise gennem sine Beregninger, hviler kun paa et Skøn. Det ærede Medlem gjorde samtidig opmærksom paa, at i Fjor havde han skønnet rent forkert ved sin Bedømmelse af, hvor meget Høsten vilde indbringe. Nu er der jo ogsaa den Udvej, om jeg maa bruge det Udtryk, at det ærede Medlem kunde skønne forkert i Aar, saa at Høsten virkelig bliver bedre, end det ærede Medlem gaar ud fra. Jeg haaber det; den sidste Regn, vi fik, har jo i denne Henseende gjort Underværker, og saa vil jeg bede det ærede Medlem som gammel Landmand erindre det gamle Ord, som vi kender allesammen: Et tørt Aar holder altid mere, end det lover. Det er en Sandhed; jeg tror ikke, det kan benægtes, at det forholder sig saaledes.

For øvrigt var det ærede Medlem jo ganske enig med mig i mine Betragtninger om, at den videnskabelige Kommission har beregnet Rationerne meget rigeligt. Det ærede Medlem fremhævede selv Havregrynene og tillige, at han betragtede det som ganske umuligt her i Landet at faa produceret de Havregryn, der er Tale om. Deri har det ærede Medlem vist ganske Ret, og den Omstændighed, at Ministeren slet ikke berørte Spørgsmaalet, maa jeg vel betragte som et Bevis for, at saaledes er det. Møllerne her i Landet kan ikke producere Havregryn i nævneværdigt Omfang; de er gennemgaaende ikke indrettede til andet end Havreskraaning, og det kan man anvende til Kreaturer, men ikke til Brug for Menneskene.

Overfor min Bemærkning i Gaar om det uheldige i at sætte Skel mellem Landmændene vil den højtærede Minister gøre gældende, at der er et Skel. Jeg tror ikke, han har Ret; man kan sige, at der

er mindre Landmænd og større Landmænd, men man kan ikke paavise, at Skellet mellem de større og mindre Landmænd er ved 15,000 Kr.'s Jordværdi. Det lader sig ikke gøre at sætte den Slags Skel, og man kan heller ikke med Rette paastaa, at Landmænd med en Jordværdi under 15,000 Kr. er særligt stillede, saaledes at der bør ydes dem en ekstraordinær Støtte, medens der ikke bør tages særligt Hensyn til dem, der har en Jordværdi af over 15,000 Kr. Jeg vilde derfor have sat Pris paa, om det var blevet overladt vedkommende Kommuner at foretage Fordelingen af det Foderkorn, der er Tale om i Lovforslaget. Og med Hensyn til Skellet opad, de 40,000 Kr., maa jeg sige, at den Begrundelse, vi hørte af den højtærede Minister for Bibeholdelsen af dette Skel, er ganske urimelig. Begrundelsen var den, som ogsaa staar i Lovforslagets Anmærkninger, at naar en Landmand med en Ejendom paa 40,000 Kr.'s Værdi og derved ikke havde saaet Vintersæd, Rug eller Hvede, vilde det være urimeligt, at han skulde kunne tilbageholde saa meget Foraarskorn, som der kunde blive Tale om. Den Begrundelse er ganske urimelig; det vil man indse klart, hvis man tænker sig, at en Landmand med en Ejendom til en Jordværdi af 38 eller 39,000 Kr. ikke har saaet Vintersæd; han skulde alligevel have Lov til at tilbageholde. Der ser man, hvor urimeligt et saadant Skel kan være, og en saadan Urimelighed kan avle Bitterhed.

Det var mig en stor Tilfredsstillelse at høre, at den højtærede Indenrigsminister nu har sat en Maksimalpris paa Foderkager af 36—37 Kr. Hvis Landmændene nu bare kan faa nogle Foderkager til den Pris, tror jeg, at de ikke vil gøre Indvendinger mod at sælge deres Havre til 23 Kr. pr. 200 Pund, endskønt Forskellen i Pris ganske vist er betydelig større under end før Krigen. Før Krigen var Forholdet vel nok omtrent dette, at naar man solgte Byg og Havre til 6 Øre Pundet, maatte man give ca. 8 Øre for Pundet af Foderkager. Det vil altsaa let ses, at der er sket en Førrykkelse til Ugünst for Landmændene, som skal købe Foderkagerne. Jeg vil endda være tilfreds, naar bare vi kan faa disse Foderkager til den Pris, men det er det, jeg tvivler om; jeg tvivler om, at Beholdningerne er saa store. Naar Landmændene melder sig for at faa disse Kager, vil det nok vise sig, at det bliver et meget ubetydeligt Kvantum, de kan faa.

Jeg skal slutte mine Bemærkninger med et Spørgsmaal til den højtærede Mi-